

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 575

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 august 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 194 din 27 iunie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 14—16 și 18 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții.....	1—4	780.	— Hotărâre pentru modificarea componenței delegației părții române în Comisia mixtă pentru reconstituirea și marcarea frontierei de stat româno-iugoslave..... 9
Decizia nr. 206 din 9 iulie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată.....	5—6	781.	— Hotărâre privind protecția informațiilor secrete de serviciu ..... 10—12
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
779. — Hotărâre privind organizarea și funcționarea Oficiului Român pentru Drepturile de Autor și a corpului de arbitri	6—9	785.	— Hotărâre privind trecerea Stadionului Municipal Oradea din proprietatea publică a statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului în proprietatea publică a municipiului Oradea și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Oradea, județul Bihor..... 12—13
		787.	— Hotărâre privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a autorității teritoriale de ordine publică..... 13—16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 194

din 27 iunie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 14—16 și 18 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 333/2001, excepție ridicată de Nicolae Bobâlcă în Dosarul nr. 1.575/2001 al Curții de Apel București — Secția a IV-a comercială.

La apelul nominal răspunde Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare prin consilier juridic Lucian Dumitrașcu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare, în calitate de succesor legal cu titlu universal al Casei de

Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., prin reprezentant, apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale și, în consecință, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, deoarece prevederile criticate nu contravin, așa cum susține autorul excepției, textelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.575/2001, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 333/2001**, excepție ridicată de Nicolae Bobâlcă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin următoarele:

1. Dispozițiile art. 3 din Legea nr. 333/2001, prin care se stabilesc condițiile pentru a obține calitatea de beneficiar al legii, contravin prevederilor art. 4 alin. (2) din Legea fundamentală care consacră egalitatea între cetățeni „*fără deosebire de avere*“. Prevederea potrivit căreia dispozițiile Legii nr. 333/2001 se aplică celor care „au un venit lunar pe membru de familie, în luna depunerii cererii pentru acordarea ajutorului financiar, de până la 1 milion lei“ creează discriminări și este contrară art. 16 alin. (1) din Constituție, care statuează că „*cetățenii sunt egali în fața legii [...] fără privilegii și fără discriminări*“. Totodată se încalcă și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd că „*exercitarea drepturilor și libertăților nerecunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe [...] origine națională sau socială, [...] avere, naștere sau orice altă situație*“.

2. Dispozițiile art. 14—16 din Legea nr. 333/2001 încalcă principiul constituțional al „garantării și ocrotirii“ proprietății private asupra sumelor de bani depuse la Fondul Național de Investiții, consfințit la art. 41 alin. (1) și (2), art. 135 alin. (1) și (6) din Constituția României și la art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește art. 14 din Legea nr. 333/2001, se arată că Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare se subrogă C.E.C. în toate drepturile și obligațiile acestuia, cu toate că instanțele judecătorești au stabilit valabilitatea contractului de fidejusiune/cauțiune dintre Fondul Național de Investiții și C.E.C., contract ce dă dreptul tuturor investitorilor să fie despăgubiți fără a se crea discriminări între aceștia. Prin aceste dispoziții ale legii Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare dobândește o dublă calitate — de a recupera drepturile C.E.C. și de a despăgubi investitorii Fondului Național de Investiții conform contractului de fidejusiune —, fiind în același timp și creditor și debitor, ceea ce va duce la apărarea intereselor statului în defavoarea drepturilor investitorilor. Prin această reglementare Parlamentul a săvârșit un abuz de drept, legea criticată fiind contrară și dispozițiilor art. 1.106 și următoarele din Codul civil, care stabilesc regula subrogării în drepturile creditorului cu plată, regulă preluată și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 care prevede la art. 8 că cesiunea creanțelor băncilor la Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare se face cu plată. De altfel, sunt încălcate și dispozițiile art. 1.108 din Codul civil privitoare

la subrogația legală, în sensul că „în speță“ nu se regăsește nici una dintre cele patru ipoteze în care subrogația se face de drept.

Prin preluarea de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare, fără plată, a drepturilor și obligațiilor C.E.C. se încalcă și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin care se reglementează dreptul la un proces echitabil.

3. Art. 18 din Legea nr. 333/2001 instituie o discriminare între investitorii Fondului Național de Investiții și Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare, în sensul că aceasta din urmă este scutită de taxa judiciară de timbru, timbru judiciar și orice alte taxe referitoare la acțiunile în justiție, ceea ce reprezintă o nedreptate, un abuz din partea statului și contravine dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul cetățeanului la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a comercială apreciază că scopul Legii nr. 333/2001 este fixat de art. 1 al acesteia și constă în a stabili cadrul juridic pentru acordarea de ajutoare financiare unor investitori la Fondul Național de Investiții, unele măsuri pentru recuperarea sumelor investite la acest fond, precum și pentru reglementarea unor raporturi între C.E.C. și Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare, în prezent Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare. Ca atare, legea, în ansamblul ei, conține dispoziții care se circumscriu scopului stabilit, prevederi ce nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. De asemenea, se consideră că prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele din primul Protocol adițional nu pot fi invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 333/2001, întrucât dispozițiile dintr-o lege sau ordonanță se raportează numai la prevederile constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că dispozițiile art. 3 din Legea nr. 333/2001 sunt în concordanță cu prevederile art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și ale art. 20 din Legea fundamentală, deoarece Legea nr. 333/2001 are ca obiect de reglementare acordarea de ajutoare financiare unor categorii de investitori ai Fondului Național de Investiții, ceea ce corespunde art. 43 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Cetățenii au dreptul [...] la alte forme de asistență socială prevăzute de lege*“. Cu privire la constituționalitatea art. 14—16 din Legea nr. 333/2001 se arată că aceste dispoziții legale urmăresc să soluționeze o stare de criză, să conserve patrimoniul Fondului Național de Investiții și drepturile de creanță ale investitorilor, nefiind vorba de o încălcare a principiului garantării proprietății private și al inviolabilității acesteia, sens în care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 335 din 28 noiembrie 2001 și prin Decizia nr. 28 din 30 ianuarie 2002. Pentru aceleași rațiuni nu poate fi admisă nici încălcarea prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește dispozițiile art. 18 din Legea nr. 333/2001, se consideră că acestea sunt constituționale și nu contravin art. 21 alin. (1) din

Legea fundamentală și nici ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Guvernul arată că dispozițiile art. 3 din Legea nr. 333/2001 sunt în concordanță cu prevederile art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și ale art. 20 din Legea fundamentală, deoarece obiectul de reglementare al Legii nr. 333/2001 îl constituie acordarea unor ajutoare financiare unor categorii de investitori aflați în situații sociale și financiare deosebite, ceea ce este permis de art. 43 alin. (2) din Constituție. În ceea ce privește încălcarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se arată că Legea nr. 333/2001 nu urmărește răscumpărarea unităților de fond de la Fondul Național de Investiții și, ca atare, pe această cale nu se aduce nici o atingere nici art. 14 din convenție și nici art. 20 din Legea fundamentală.

Cu privire la neconstituționalitatea art. 14—16 din Legea nr. 333/2001, Guvernul consideră că aceste dispoziții legale urmăresc soluționarea unei situații de criză, conservarea patrimoniului Fondului Național de Investiții și a drepturilor de creanță ale investitorilor, nefiind vorba de o încălcare a principiului garantării proprietății private și al inviolabilității acesteia, sens în care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 335 din 28 noiembrie 2001 și prin Decizia nr. 28 din 30 ianuarie 2002.

În ceea ce privește neconstituționalitatea art. 18 din Legea nr. 333/2001, Guvernul apreciază că această susținere este neîntemeiată, deoarece scutirea de la plata taxei judiciare de timbru nu afectează accesul liber la justiție, reglementat la art. 21 alin. (1) din Legea fundamentală și la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform Încheierii de sesizare din 30 ianuarie 2002, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a IV-a comercială în Dosarul nr. 1.575/2001, dispozițiile Legii nr. 333/2001, în ansamblu. În realitate, potrivit susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, sunt criticate dispozițiile art. 3, art. 14—16 și 18 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, care au următorul cuprins:

— Art. 3: „(1) Beneficiază de un ajutor financiar de până la 10.000.000 lei persoanele fizice care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) au investit în unități de fond la Fondul Național de Investiții și nu au efectuat nici o răscumpărare de unități de fond;

b) au un venit net lunar pe membru de familie, în luna depunerii cererii pentru acordarea ajutorului financiar, de până la 1.000.000 lei.

(2) În sensul prezentei legi, prin termenul familie se înțelege soțul, soția și copiii minori aflați în întreținerea acestora. Se asimilează termenului familie și persoana singură care are copii în întreținere.

(3) În cazul în care suma care a fost investită este mai mică decât ajutorul financiar prevăzut la alin. (1), ajutorul care se acordă persoanei în cauză se reduce până la limita sumei investite. [...];

— Art. 14: „(1) Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare preia fără plată toate drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice încheiate de aceasta cu Fondul Național de Investiții și/sau cu Societatea Comercială SOV INVEST — S.A., prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare se subrogă în toate drepturile și obligațiile procesuale ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. și dobândește calitatea procesuală pe care aceasta o are, la data intrării în vigoare a prezentei legi, în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent dacă este vorba de faza de judecată sau de executare silită.“;

— Art. 15: „Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare efectuează toate demersurile legale în vederea conservării și realizării drepturilor de creanță rezultate din actele juridice prevăzute la art. 14.“;

— Art. 16: „(1) Creanțele Oficiului pentru Recuperarea Creanțelor Bancare, decurgând din actele juridice prevăzute la art. 14, se realizează potrivit legii speciale privind valorificarea și executarea silită a creanțelor bancare neperformante.

(2) Orice titlu constatator al creanței Oficiului de Recuperare a Creanțelor Bancare, precum și orice act încheiat de acesta pentru realizarea creanțelor preluate potrivit art. 14 constituie titlu executoriu, fără a fi necesară investirea cu formulă executorie.“;

— Art. 18: „Acțiunile în justiție, indiferent de natura lor, precum și căile de atac exercitate de Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare în legătură cu actele juridice preluate în temeiul art. 14 sunt scutite de taxe judiciare de timbru, timbru judiciar și de orice alte taxe.“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate aceste texte de lege contravin dispozițiilor constituționale sau altor dispoziții legale, astfel:

— art. 3 din Legea nr. 333/2001 este contrar prevederilor constituționale ale art. 4 alin. (2) „Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni“, art. 16 alin. (1) „Egalitatea în drepturi“, precum și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la interzicerea discriminării;

— art. 14—16 din lege încalcă dispozițiile art. 41 alin. (1) și (2) „Protecția proprietății private“, ale art. 135 alin. (1) și (6) „Proprietatea“ din Constituție, precum și prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind protecția proprietății;

— art. 18 din legea criticată contravine art. 4 alin. (2) „Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni“ și art. 21 alin. (1) „Accesul liber la justiție“ din Constituție. De asemenea, se susține și încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

I. O primă categorie de critici privește dispozițiile art. 3 din lege, în legătură cu care se susține, în esență, că instituie o discriminare bazată pe avere între investitorii Fondului Național de Investiții, deoarece numai cei care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 3 din lege devin beneficiari ai acesteia. Așa cum se poate constata, prevederile art. 3 din Legea nr. 333/2001 nu urmăresc să despăgubească investitorii Fondului Național de Investiții pentru pagubele suferite prin încetarea capacității de plată a fondului, ci au rolul de a acorda ajutoare sociale acelor investitori care se găsesc într-o situație de natura celei reglementate de art. 43 alin. (2), conform căruia cetățenii au dreptul la diferite forme de asistență socială prevăzute de lege. Rațiunea acestor dispoziții legale — așa cum se arată în Decizia Curții Constituționale nr. 335 din 28 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 30 ianuarie 2002 — rezidă în faptul că la sfârșitul lunii mai 2000 Fondul Național de Investiții, înființat în anul 1995, a încetat răscumpărarea unităților de fond, iar investitorii fondului au fost păgubiți cu sume importante de bani și au reclamat organelor în drept existența unor fapte penale care au determinat prăbușirea fondului. Pe rolul instanțelor judecătorești se află mai multe cauze ce au ca obiect „criza FNI” și pentru eliminarea tensiunii sociale a fost adoptată Legea nr. 333/2001, care vizează, pe de o parte, acordarea unor ajutoare persoanelor care au investit în fond ultimele economii, iar pe de altă parte, să conserve disponibilitățile fondului și să soluționeze problema implicării C.E.C. în această criză.

Ca atare, dispozițiile art. 3 din Legea nr. 333/2001 nu creează vreo discriminare între investitori pe criteriul averii, astfel că nu sunt încălcate prevederile art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) din Constituție și nici ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

II. Cea de a doua critică de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 14—16 din Legea nr. 333/2001. Se arată că prin aceste dispoziții ale legii, potrivit cărora Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare se subrogă C.E.C., cu toate că instanțele judecătorești au stabilit valabilitatea contractului de fidejusiune/cauțiune dintre F.N.I. și C.E.C.,

scad șansele investitorilor F.N.I. de a fi despăgubiți și se ajunge la apărarea exclusivă a intereselor statului în dauna celor ale investitorilor F.N.I.

Din examinarea dispozițiilor legale criticate rezultă că preluarea de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare a drepturilor și obligațiilor C.E.C. rezultate din acte juridice încheiate cu Fondul Național de Investiții și cu Societatea Comercială „SOV INVEST” — S.A. reprezintă, alături de celelalte soluții legale, o măsură menită să concure la soluționarea unei stări de criză, la conservarea patrimoniului fondului și a drepturilor de creanță ale creditorilor. Ca atare, nu sunt încălcate dispozițiile constituționale privitoare la ocrotirea și inviolabilitatea proprietății private și nici prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

III. A treia critică de neconstituționalitate se referă la art. 18 din Legea nr. 333/2001 care ar institui o discriminare între investitorii Fondului Național de Investiții și Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare prin scutirea acesteia din urmă de plata taxei judiciare de timbru, timbru judiciar și alte taxe referitoare la acțiunile în justiție, ceea ce contravine art. 21 alin. (1) din Constituție și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea Constituțională a stabilit în practica sa că liberul acces la justiție nu este afectat de instituirea unor taxe de timbru sau de scutirea de la plata acestora. Astfel, prin Decizia nr. 29 din 30 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 26 aprilie 2002, și Decizia nr. 28 din 30 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 1 martie 2002, Curtea a statuat că legiuitorul poate acorda scutiri de taxe fără să încalce liberul acces la justiție.

Cu privire la constituționalitatea unor dispoziții ale Legii nr. 333/2001, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 335 din 28 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 30 ianuarie 2002, și prin Decizia nr. 28 din 30 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 1 martie 2002, constatând constituționalitatea acestora. Soluția și considerentele deciziilor menționate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 14—16 și 18 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, excepție ridicată de Nicolae Bobâlcă în Dosarul nr. 1.575/2001 al Curții de Apel București — Secția a IV-a comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 iunie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 206

din 9 iulie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Neculai Pasan în Dosarul nr. 2.437/2001 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, ca inadmisibilă, arătând că asupra constituționalității dispozițiilor legale criticate Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 70/2001, declarând textul neconstituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 octombrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 2.437/2001, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată**, excepție ridicată de Neculai Pasan într-o cauză civilă având ca obiect constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare a unei locuințe, încheiat de autorul excepției cu Societatea Comercială „CHIMPEX” — S.A. din Constanța.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 19 alin. 3 din Legea nr. 85/1992, republicată, contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 41 alin. (2) din Constituție.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților arată că excepția este inadmisibilă, întrucât asupra constituționalității dispozițiilor art. 19 alin. 3 din Legea nr. 85/1992 Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 70 din 27 februarie 2001,

constatând că dispoziția „*Sumele restituite nu sunt purtătoare de dobânzi și nici nu se actualizează*” este neconstituțională.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Curtea a constatat printr-o decizie anterioară neconstituționalitatea dispoziției legale criticate.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată. Critica de neconstituționalitate are ca obiect prevederile art. 19 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998. Prin art. 19 din această lege sunt sancționate cu nulitate absolută contractele de vânzare-cumpărare de locuințe sau de spații cu altă destinație, încheiate cu încălcarea dispozițiilor Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație și ale Legii nr. 85/1992. În alin. 3 al aceluiași articol se reglementează sesizarea instanțelor judecătorești pentru constatarea nulității, precum și restabilirea situației anterioare prin restituirea prețului de vânzare, dar cu reținerea chiriei aferente perioadei de la contractare și până la restituire. În sfârșit, teza finală a acestui alineat prevede că „*Sumele restituite nu sunt purtătoare de dobânzi și nici nu se actualizează*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 19 alin. 3 din Legea nr. 85/1992 Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 70 din 27 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 10 mai 2001, constatând că prevederea potrivit căreia „*Sumele restituite nu sunt purtătoare de dobânzi și nici nu se actualizează*” este neconstituțională. În considerentele acestei decizii Curtea a reținut că desființarea unui contract de vânzare-cumpărare prin constatarea nulității absolute a acestuia impune restabilirea situației existente la data încheierii contractului și aplicarea principiului *restitutio in integrum*. Aceasta presupune ca fiecărei părți a contractului să i se restituie integral și la valoarea reală tot ceea ce a prestat în temeiul contractului desființat. Alin. 3 al art. 19 din Legea nr. 85/1992, republicată, respectă acest principiu numai în privința drepturilor societății comerciale vânzătoare, care reprimește atât locuința, cât și beneficiul nerealizat în perioada în care locuința a fost folosită de cumpărător, și anume sub forma chiriei; pe de altă parte,